

מדריך המתנות הכי שוות לראש השנה

# Time Out

## תל אביב

הפארק הכי אירופי



מתחם העודפים הכי שווה

הסטייק הכי מושחת

הקוקטייל הכי מופרע

חלל העבודה הכי אטרקטיבי

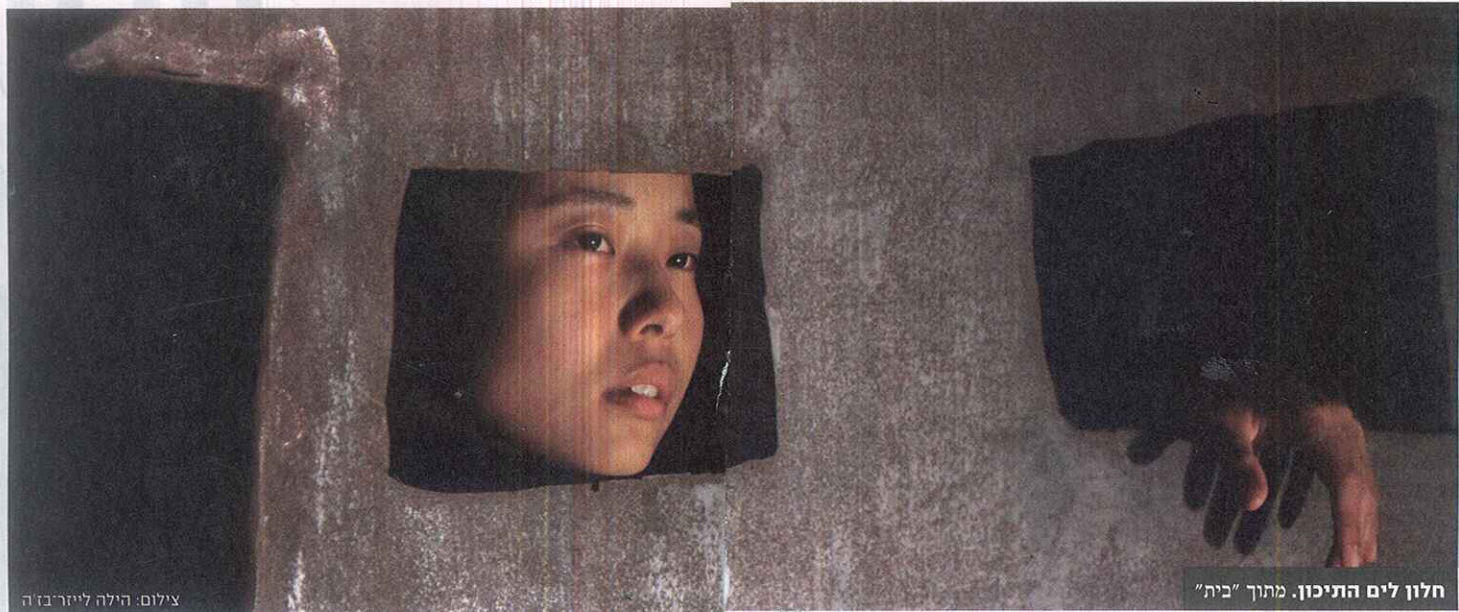
הסטייק אוריי הכי מושקע

חנות הווניטג' הכי סודית



9 771565 374004 37

11 - 18 בספטמבר 2014  
גיליון מס' 619 \* המחיר 10 ש"ח



צילום: הילה לייזר-בז'ה

חלון לים התיכון. מתוך "בית"

# בית מזרח מערב

עבודה משותפת של האמנית הישראלית הילה לייזר-בז'ה והרקדנית היפנית יוקו אימאזייק מחפשת את השונה והדומה בין התרבויות // יעל אפרתי

**ל**אחרונה שמתי לב שכבר שנים אני משרבטת לעצמי צורה של בית. הבית בצורתו הסכמטית - מרובע עם שני חלונות, דלת וגג משולש, חוזר אליי בכל פעם מחדש. לבסוף החלטתי להתעמק ולחקור את העניין, משיבה האמנית הילה לייזר-בז'ה (47) לשאלה המתבקשת על משמעות הבית בעיניה. "למדתי שבכל העולם ילדים מצוירים בית באותו האופן והבנתי שיש משהו בסיסי מאוד ביכולת להפנים את הצורה הזאת. המסגרת דומה לפנים אנושיים, שאותם אנחנו מזהים בשלב מוקדם מאוד כמכנה משותף ראשוני". הבסיס הרחב הזה הפך לדימוי מרכזי באמנות של לייזר-בז'ה. "אנחנו זקוקים לבית כקונטרה למה שמתחולל באזור שלנו", היא אומרת, "זה כנראה החיפוש אחרי איזון וההזדקקות לבסיס פנימי". היא מפסלת ומציירת בתים, תמיד מלאי חלודה כסימן חיים מהזמן שעובר, מצלמת אותם ויוצרת וידיאו ארט

בהשראתם. אחד מהבתים שפסלה - גדול למדי ועשוי מברזל חלוד, מוצב פעור עיניים ופה במרכז הבמה בעבודה משותפת שיצרה עם יוקו אימאזייק, רקדנית ויוצרת יפנית. אימאזייק, בת 29, נולדה באוסקה והגיעה לישראל לפני ארבע שנים. תחילה רקדה בלהקת המחול קמע וכעת היא רוקדת בהאנגר אדמה במצפה רמון בקבוצתם של ליאת ררור וניר בן גל, ובמקביל משתתפת בפרויקטים עצמאיים ומגוונים. "בית", העבודה המשותפת של השתיים, תועלה היום (חמישי) במסגרת פסטיבל "לילות השמש העולה" בסוון דלל. הפסטיבל, שנערך לראשונה, מבקש להאיר את תופעת הרקדנים היפנים שאת נוכחותם בתל אביב כבר אי אפשר לפספס. הם חיים ורוקדים כאן: בלהקות ממוסדות, כפרינג' ובהרכבים קטנים, וכעת הם גם מציגים את פירות שיתופי הפעולה שלהם עם רקדנים ויוצרים ישראלים. בעבודה של לייזר-בז'ה ואימאזייק שזורים פסל תלת ממדי ויצירת מחול -

שילוב שאינו טריוויאלי, לפחות במושגים מקומיים. שיתוף פעולה בין שני אמנים מתחומים שונים על בסיס שוויוני מתוך הבנה וכבוד הדדיים אחד לאמנותו של האחר, דורש כנראה ביטחון עצמי ומקצועי וכימיה טובה במיוחד.

במהלך השיחה עם לייזר-בז'ה עולה על פניה חיוך רחב כשהיא מדברת על אימאזייק.

כימיה זה בסדר גמור, אבל מה עם ההבדלים התרבותיים הכל כך גדולים? "היא כמו מוזה בשבילי. יש להיכור בינינו משמעות

חוצת ימים וגבולות. אימאזייק היא התגלמות הנשיות וכשמצטרף לריקוד שלה לרגע קצר הרקדן ארי פסטמן, אני מרגישה שהעבודה מגלמת בתוכה הכל - את הישראליות והיפניות, את האמנות, את הגבריות והנשיות וגם את המלחמה שהייתה כאן ברקע של תהליך היצירה".

בתחילת העבודה רואים רק את הבית. הרקדנית שבתוכו היא בלתי נראית ואז מגיחה ממנו, משרבבת את ראשה מהחלון, כמו אסירה מרצון שמדי פעם מנסה להימלט. "כשאני עובדת עם הילה אני מנסה להיות הכי כנה שאפשר", מספרת אימאזייק. "זה לא קשה כי אני אוהבת מאוד את העבודות שלה והיא מדברת דרכן

בצורה מאוד בהירה שמאפשרת לי ללכת איתה". אך המהלך הכל כך טבעי בין השתיים לא התרחש בבת אחת. קדמו לו מפגשים מסקרנים לא פחות - פעם אחת צילמה לייזר-בז'ה את אימאזייק רוקדת בין

שרידי המשוריינים בשער הגיא בדרך העולה לירושלים, ובהמשך יצרה וידיאו ארט שבו אימאזייק רוקדת במכנה נטוש ששימש בעבר כמחנה צבאי במרכז הארץ. אי אפשר שלא להבחין בניגודיות שמאפיינת את

**"אנחנו זקוקים לבית כקונטרה למה שמתחולל באזור שלנו. זה חיפוש אחרי איזון וההזדקקות לבסיס פנימי"**

עבודת השתיים - אמנית יפנית שרוקדת בלוקשיינים ישראלים טעונים ומציעה נוכחות נשית דקיקה בשמלת כתפיות לבנה מפשתן, במחול עדין שלא מבקש לתפוס את קרמת הבמה. היא רוקדת בין עצים ושיחים שצמחו פרא בבסיס הצבאי העזוב, שבתו סדוקים ומתקלפים ודרך חלונותיהם נשקפת פריחה צהובה חיה וגועשת. "יש במחול הישראלי אינסטינקט חזק ויושר רב ביחס לגוף של הרוקדים", מסבירה אימאזייק, "וזה מוכר לי גם ממה שאנחנו עושים בבוטו, סגנון הריקוד היפני".

**בית סוון דלל**

חמישי 19:00, 20:30